

TRANSKRIPTION RADIOINTERVIEW P4 WEEKEND

3/11 2013

om romanen "KATHARERNE" af Ole Clifford
Radiovært Klaus Kristensen

KK: "Ugens gæst, det er forfatter Ole Clifford. Han er aktuel med den bog som jeg har her lige ved siden af mig. Den hedder KATHARERNE. Hvis man læser lidt af bagsiden, som jeg har gjort, så kan man altså læse, at det handler i den grad om en historisk massakre, som foregår tilbage i 1244. En historisk massakre, som i øvrigt er sket i virkeligheden og som i denne bog meget smart er kædet sammen med astrofysikeren, Viktor Thomsen, som Ole Clifford jo også har brugt tidligere . . . og så starter bogen ellers med disse to begivenheder, der langsomt nærmer sig hinanden, og mere vil jeg altså ikke sige. Velkommen Ole Clifford."

OC: "Tak skal du have."

KK: "Og grunden til at jeg ikke vil sige mere er, at jeg til dels ikke ved mere endnu, fordi jeg er i gang med bogen, jeg fik den for et par dage siden. Jeg er ikke verdens hurtigste læser, men jeg synes jo, den er vanvittig spændende og er allerede blevet grebet af den, så vi skal ikke ind på slutningen. Men jeg ved, at de på et tidspunkt rammer hinanden, de to historier her. Det er din 10. bog, Ole Clifford – jubilæumsbog – til lykke med det kan man godt sige. Hvor svært har det været, at skrive denne her bog, Katharerne?"

OC: "Jamen, det har været en udfordring af de helt store. Men nogen gange så skal man jo udfordre sig selv, og netop fordi det var min 10. roman, så syntes jeg, at her skulle jeg virkelig lægge mig i selen for at lave noget anderledes, og noget som blev ekstra spændende. Og det at køre de to historier sammen, som du nævner, har nok været den allerstørste udfordring, fordi hvordan holder man læseren fangen i to historier – den ene kører for 800 år siden, den anden i nutiden. Det tog mig faktisk flere måneder før jeg fandt ud af, hvordan det kunne gøres, sådan så læseren får en flydende oplevelse, så man ikke hele tiden blive afbrudt af, at nu skifter man scene. Hvis jeg havde været i USA, så ville jeg have sagt, at det ER lykkedes, men nu er jeg jo i Danmark (radiovært ler), så jeg HÅBER, det er lykkedes."

KK: "Du håber . . . altså indtil videre, i det jeg har læst, så synes jeg da, det er lykkedes. Fordi man springer jo som sagt – og som du selv siger, i tiden – 800 år tilbage og så også i nutiden. På et eller andet tidspunkt skal de så møde hinanden. Det er jo også fakta og fiktion . . . hvordan holder man tungen lige i munden der?"

OC: "Jamen, det er altså også svært, fordi det her, som man kalder doku-fiktion, som jo er en sammenblanding af det hele, det skal jeg jo passe på, ikke at køre ind og gøre, så jeg har lavet rigtig, rigtig meget research, og det er jo det, der har taget meget af tiden – syv år for at være helt præcis – fra jeg startede konceptet til bogen ligger i færdig form her. Det er en balanceakt, og man ved i virkeligheden ikke, om det er lykkedes, før man giver bogen til sin redaktør, og så får man jo så . . . eller jeg fik jo så nogle meget relevante kommentarer, som jeg så kunne bruge i færdiggørelse af bogen. Men svært, det har det været."

KK: "Ja, fordi, der må da også være tidspunkter . . . du skriver jo en bog, som jo er en spændingsroman, hvor vi alle sammen lige som skal følge med og læse . . . og stadigvæk så er der også noget fakta i. Er der ikke nogen gange, man har lyst til at dreje lidt på denne her fakta-

fiktionsknap, sådan så det er lettere for dig at få den skrevet, så den bliver bedre for læserne . . . og så videre?”

OC: ”Jo, selvfølgelig ligger den fristelse der, men jeg var jo oprindeligt journalistelev på Lolland-Falsters Folketidende, og der lærte jeg jo, at man skal tjekke sine kilder, og man skal have flere vinkler på kilderne og historierne, og det er så det, jeg har brugt. Fordi når det drejer sig om Katharene, så er der så mange kult- og myte-dannelser og forherligelser, at det er svært at se, hvad der rent faktisk er gået for sig. Så der har jeg jo altså måttet gå uden for de der kulter og myter og sige, hvor finder jeg faktuelle informationer. Det, jeg har fundet, og som har været meget forskelligt, har jeg så måttet skabe en ny sandhed ud af – og det håber jeg naturligvis er den rigtige, men det er 800 år siden, så ingen kan jo med bestemthed sige om det rent faktisk foregik lige nøjagtigt på den måde.”

KK: ”Men det virker meget spændende . . . også meget voldsomt med de her Katharer. Lige inden, vi sætter et stykke musik på, kan du sådan lige sætte nogle ord på – altså Katharerne er jo titlen på bogen, men hvad var Katharerne?”

OC: ”Katharerne var jo en kristen sekt, som havde en helt anden opfattelse af den kristne tro end katolikerne, for eksempel. De kastede jo ganske enkelt Det Gamle Testamente væk og sagde, det har med den onde gud at gøre. De var det, man kalder dualister – altså en ond gud og en god gud. Og så var de ikke prangende, de levede sådan set i askese, i hvert fald de af dem, der var præster, og så var de i øvrigt ret tolerante, så det er jo klart, at det står i stor modsætning til den måde den katolske kirke var på dengang . . . og måske er det endnu.”

KK: ”Ja, for dengang gjorde man det ikke ustraffet, det som Katharerne gjorde . . . det var det, vi var inde på før med en masse-massakre og så videre. Og jeg har også sagt et par gange, at det måske ikke er helt ufarligt at være forfatter, når man skriver om Vatikanet. Det skal vi ind på om lidt når vi har hørt musik.”

Efter musik:

KK: ”Nu har jeg jo sagt det nogle gange, det her med at det kan være farligt. Jeg har endda også haft en lille vittighed omkring, at det måske kan blive din sidste bog, det her – din 10. bog. Det er jo fordi, du i den grad i bogen her, som hedder Katharerne, der kommer du jo ind omkring Vatikanets efterretningstjeneste og ikke mindst også deres diskuterede metoder – omdiskuterede metoder – gør man det ustraffet, Ole?”

OC: ”Ja, det håber jeg i hvert fald. Nu er den jo ikke blevet oversat endnu . . . og er jo først lige udkommet, så jeg håber da, jeg får lov til at gå i fred på gaden.”

KK: ”Men er det noget, du har tænkt over, når du skrev den?”

OC: ”Ja, det er helt klart. Det gjorde jeg også, da jeg skrev Shahens Elefant, som handler om det schweiziske banksystem. Jeg er helt sikker på, at hvis schweizerne læser den bog, så bliver jeg ikke lukket ind i Schweiz igen. Så jeg håber bestemt ikke, at jeg bliver udelukket fra Italien, fordi det er jo et af mine favoritsteder. Men det er klart, at når man stiller sig selv spørgsmålet: En kirke der har 1,2 milliarder medlemmer – hvorfor skal en kirke have sit eget land, sin egen stat – Vatikanet? Hvorfor skal en kirke have sin egen bank, hvorfor skal en kirke have sit eget efterretningssystem, sine egne soldater, sin egen politistyrke, sine egne *diplomater*? Altså, en kirke synes jeg, har jo ikke

så meget med en nationsstat at gøre – det er ikke et religiøst spørgsmål – men *det* har Vatikanet og den romersk-katolske kirke jo.”

KK: ”Ja, og bogen her – Katharerne – handler jo, som vi har været inde på, om Katharerne som for 800 år siden blev udsat for massakrer – det var blandt andet . . . var det ikke 23 paver, er det ikke sådan, som blev . . .?”

OC: ”Jo, i en periode på 120 år cirka, var det 23 paver som sanktionerede mordet på en *million* mennesker.”

KK: ”Og denne her massakre, det er jo måske ikke lige frem en historie som Vatikanet og katolikerne lige går rundt og blærer sig med. Har du fået nogen reaktioner fra dem?”

OC: ”Nej, ikke endnu, og jeg håber heller ikke der bliver. Men hvis det blev, så kunne det måske være med til at påpege nogen af de uretfærdigheder, der er gjort i religionernes navn igennem årene. Så det ville ikke være det værste, der kunne ske.”

KK: ”Bogen her, den er jo netop udkommet, og nu har vi to jo lige talt sammen under musikken, og som jeg selv sagde før, jeg er i gang med at læse den og er meget spændt på, hvordan du får enderne til at mødes . . . med fiktionen og fakta. Men hvad håber du, at dine læsere af denne her Katharerne får ud af bogen, når de har læst den færdig?”

OC: ”Altså et af de overordnede mål, som jeg selv har haft, det har været – da jeg fandt ud af, hvor voldsomt det var . . . og hvilke grimme metoder og barbariske metoder man benyttede for at slippe fri for de der konkurrenter på det religiøse område – og det var, hvad tro og tanker kan gøre, fordi det jo i bund og grund er et spørgsmål om, hvad der fungerer oppe i den øverste etage . . . altså hvad tror du på, hvad tænker du . . . og hvis det kan få en til at begå mord, hvis det kan få en til at torturere langt ud over Geneve-konventionens begrænsninger, så tror jeg – hvis vi kan finde ud af at begrænse det, så er vi nået ret langt. Så hvis folk får de associationer, når de læser bogen, så vil jeg være tilfreds.”

KK: ”Og tilfreds, det kan du godt være, Ole Clifford . . . det her er din bog nummer 10, det har jeg sagt til lykke med, men bog nummer 11, hvad med den? . . . er den på vej?”

OC: ”Den er på vej, for jeg har det sådan, når jeg har afsluttet en bog, så kribler og krabler det så meget inden i mig, at –”

KK: ”Har du ikke lige lyst til at holde sådan en lille pause?”

OC: ”Jo, det gør jeg også, men jeg bliver ved med at tænke, og lige som før jeg har fået sat de første ord ned på den næste bog, så har jeg ikke ro. Altså, jeg har det sådan efter hver bog, så tror jeg ikke, jeg kan skrive den næste, så hvis ikke jeg kommer i gang med den næste inden for et relativt overskueligt tidsrum, så tror jeg, at jeg så skal til psykolog i stedet . . . så jeg *er* begyndt på den næste.”

KK: ”Men er det så i det samme univers? Jeg ved jo godt, at det kan jo ikke handle om Katharerne igen, men er nogen af de . . . altså, Viktor Thomsen, for eksempel, går han igen?”

OC: ”Viktor Thomsen går igen, men han bliver ikke hovedpersonen i den næste. Det gør hans makker, som hedder Mikkel – de har været makkerpar i de sidste par romaner, og Mikkel har været

gennemgående figur i fem romaner, så Mikkell, han overtager rollen i . . . og jeg beskæftiger mig jo stort set altid med et eller andet eksistentielt spørgsmål og det gør den næste også, og det bliver meget, meget spændende, fordi det har noget at gøre med, at . . . øhm . . . mennesket har mulighed for at . . . (radioværten griner) . . . leve i rigtig, rigtig mange år. Men har vi brug for at leve i så mange år, og hvad gør man ved det? Så . . . øh –”.

KK: ”Nu er det jo radio, det her, Ole Clifford. Jeg kan jo se, hvordan du lige ligger ansigtet i de rigtige folder for ikke at få afsløret for meget. Ole Clifford, vi glæder os allerede til bog nummer 11, men nu er det altså bog nummer 10, som vi hylder i dag, den hedder altså Katharene. Jeg siger mange tak fordi, du ville kigge forbi og være ugens gæst her i P4 Weekend. Tak skal du have.”